

Det forekommer mig at være den kurrøseste Bestemmelse af det Hele, at det er særlig strafbart at købe et Stykke, inden man har forelagt det for Chefen for det kgl. Theater. Man skulde synes, at det kunde være Mandens egen Risiko, om han vilde købe det og saa muligvis bagefter ikke fik Lov til at spille det. Men i denne bureaukratiske Hjerne — det synes at have været en særlig slem bureaukratisk Tyrani, der har lavet dette — synes det Slemme at være, at man har kjøbt Stykket, inden man har været med det hos Chefen for det kgl. Theater. Det synes at minde om en russisk Provinds-kjøbstad, hvor der sidder en Gouvernør, der regjerer Forholdene med Magt, akkurat saaledes som han har Lust til, uden at der er nogenjombhelst Regel for, hvad der sker. Derfor synes jeg altsaa, at der maa en Lov til for at ordne dette Forhold, som nu beror paa ren administrativ Willkaarlighed. Hvis vi altsaa i dette Dieblif fik en ny Døhlenichlæger, en Digter, der skrev Stykker, der fandtes revolutionære i hans Ungdom, men som senere fandtes klassiske — saaledes som Viktor Hugo i Frankrig — saa kunde man i Dieblifket negte ham at faae dem spillet. Thi hvis det kgl. Theater ikke vilde spille dem, stod han retløs og værgeløs; Privattheatrene tør ikke spille Stykker, hvori der er nedlagt alvorlige Tanker og Følelser.

Jeg skal nu til Slutning berøre de dramatiske Forfatteres Stilling. Det er i Virkeligheden dem, der ere de mest stavnsbundne ved den nuværende Ordning. Deres Stilling er givet ved visse Regler, der findes i Eftertryksloven af 1857. Man skulde altsaa tro, at disse havde nogen Betydning for dem, men Alhykken er, at man administrativt har forstaaet at omgaa eller bortfortolke § 18 i Lov af 1857. Der hedder det: „Overdrager for Fremtiden en Forfatter Ret til Opførelse af et saadant Arbejde til Nogen, skal dette, hvis et andetledes udtrykkelig er vedtaget, ikke være til Hindrer for, at han kan overdrage lignende Ret til en Anden, og skal dette i hvert Fald staa ham frit for, saafremt Digtet eller Kompositionen i 5 paa hinanden følgende Aar ikke har været bragt til offentlig Opførelse af den, hvem udelukkende Ret til Opførelse har været overdraget. Dog skal

denne Frist med Hensyn til alle ældre Kontrakter først regnes fra denne Lovs Kundgjørelse“. Meningen er altsaa klar nok; naar et Stykke ikke er spillet i 5 paa hinanden følgende Aar, skal Forfatteren have Lov til at sælge det til et andet Theater. Det sigter, synes det, til det kgl. Theaters Arkiv, hvor Stykkerne have ligget gjemte, og hvor Forfatterne nu faae dem frem og sælge dem til Privattheatrene, hvis det kgl. Theater ikke vil spille dem længere. Men administrativt er man gaaet bort derfra, nemlig ved en ministeriel Skrivelse af 16de November 1864, hvori det hedder: „Efter Justitsministeriets Formening har Loven af 29de December 1857, § 18, alene villet bestemme Forfatterens Ret, men har derimod ikke villet gjøre nogen Forandring i Theatrenes indbyrdes Forhold. Forfatteren er i Medfør af fornevnte Lovbestemmelse under visse nærmere Betingelser berettiget til at overdrage tvende eller flere Theatre Ret til at opføre det samme af ham forfattede Stykke, men om vedkommende Theater kan benytte denne Ret, maa ogsaa for Fremtiden bero paa Indholdet af den Samme meddelte særlige Bevilling, og ligesom et Theater ikke ved Forfatterens Overdragelse kan blive berettiget til at opføre et Stykke, naar dette ikke henhører til de Kunstarter, Theatrets Privilegium angaar, saaledes kan en saadan Overdragelse heller ikke hæve den de herværende Sefondtheatre ifølge disses Privilegier paahvilende Indskrænkning, hvorefter de ikke maa opføre et til det kgl. Theaters Repertoire hørende Stykke. Idet Loven af 29de December 1857 saaledes efter Ministeriets Formening alene bestemmer Forfatterens Ret, har den, afsat fra Bestemmelsen i Lovens § 19, i ingen Henseende forandret Theatrenes Forhold til det kgl. Theater, hvilket Forhold fremdeles som hidtil udelukkende reguleres ved de de paagjældende Theatre meddelte særlige Bevillinger med den af Lovens § 19 in fine flydende Indskrænkning. Her er altsaa staaet fast, at Forfatteren vel har Ret til at sælge Stykkerne bort fra det kgl. Theater til andre Theatre, men Privattheatrene have ikke Lov til at købe dem. Det er altsaa en ligegyldig Ret for Forfatteren, som man gjerne kan unde ham, men som han ikke faar nogen Glæde af, idet han kan byde dem Stykkerne, men han kan al-